

Beszélgetés Tóth Péterrel, az év erdészével

Idén Tóth Péter, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. kerületvezető erdésze és vadásza nyerte meg az egyre rangosabb szakmai elismerésnek számító év erdésze címet. Vele beszélgettem a szakmáról, a felkészülésről, a versenyről.

– Először is gratulálok a kiváló eredményhez és a győzelemhez! Szerinted van jelentősége, hogy idén egy olyan állami erdőgazdaság munkatársa győzött, amelynek ágazati profiljában kifejezetten hangsúlyosan szerepel a vadgazdálkodás és a vadászat?

– Természetesen igen. Először is remélem, hogy a többi erdész-vadász kollégának jóleső érzést okoztam. Nem érztem és nem érzem, hogy emiatt a kettősség miatt lenéztek volna minket szakmai berkekben, sőt! Vadászként a munkánk során több emberrel találkozunk. Ezen ismerősök, vadászbarátok számára jelenthet valami újat, hogy nem csak vadászként igyekszem a legjobban teljesíteni.

– Milyen belső indíttatás és életút vezetett el a hivatásos erdész-vadász szakemberré válásig?

– Édesapám, Tóth Lajos erdész-technikus volt, 1966-ban végzett Sopronban, erdész-vadászként dolgozott a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. jogelődje, a Gyulaj Erdő- és Vadgazdaság Hőgyészi Erdészeténél, édesanyám vadászházi gondnokként ugyanitt, Annafürdőn. Ezen a gyönyörű helyen éltem 30 évig. Az általános iskolát Dombóváron végeztem zenei tagozaton, zongorázni tanultam. Édesapám pályaválasztáskor két intézmény közül engedett dönteni: a soproni erdésztechnikum vagy a pécsi zene-művészeti középiskola. Én természetesen Sopront választottam. 1993-ban technikus lettem, majd beosztott erdészként dolgoztam a Hőgyészi Erdészetnél. 1995-ben édesapám halála után az ő kerületét vehettem át. 2000-ben nősültem, feleségem, Klári védőnő, 3 fiunk Bence, Áron és Hunor.

– Milyen feladatokat kell a mindennapi szakmai életed során megoldanod? Milyen kihívásoknak kell megfelelned? Mutasd be kérlek a jelenlegi feladatköröd, munkahelyed!

– Mindig érdekelték a kihívások, minden újdonsággal szívesen foglalkoztam. Annafürdőn az erdei iskola, a pihenőtő és a vadaspark kialakításának és működtetésének tevékeny részese voltam. A tölgy plantázs kivitelezését, az oltógallyak „lelövésétől” a teodolitos kitérésen át a csemeték elültetéséig én vezettem. Az erdészetnél a tölgy első természetes felújítását én kezdeményeztem. Jelenleg a Gyulaj Zrt. Hőgyészi Erdészet Cseffői kerületének vagyok az erdész-vadásza. A 2 700 hektáros vadászkerületemen belül 1 000 hektár állami erdőért felelek. A tölgytől a feketefenyőn át az akácig szinte mindennel találkozhatunk, de főként cseres állományokkal dolgozom. Az erdészetünkönél különös jelentősége van a vadászatnak, melynek meghatározója a szeptemberi szarvasbögés és a téli társasvadászat. Kerületemben 12-15 gímbika kerül elejtésre, ez az erdészet bika terítékének 35%-a. Az élővadbefogásból is kiviszem részem, mert évente mintegy 120-150 vaddisznóval járulok hozzá a kertjeink működéséhez. A társasvadászatokon hajtásirányítóként, majd másnap kutyáimmal utánkeresőként veszek részt.

– Térjünk át a versenyre! A helyi válogató után eldőlt, hogy Te képviseled majd az erdőgazdaságot az országos döntőben. Hogyan készülél fel a megméretetésre? Hogyan segítettek a kollégák az eredményes szereplésben?

– Immár harmadszor jutottam az Év Erdésze Verseny országos döntőjébe, így már volt tapasztalatom a megméretéssel kapcsolatban. Tudtam, hogy melyek azok a versenyszámok, amelyekkel többet kell foglalkoznom. A selejtező megnyerése után Gál László ágazatvezető és Horváth Csaba műszaki vezető kollégáimmal összeállítottuk és beszereztük a felkészülési anyagot, néhány feladatrészt Pordán Péter körzeti erdőfelügyelővel is egyeztettem. Ettől kezdve csak rajtam múltott minden. A verseny előtti este arra gondoltam, hogy felkészültem, mindent megtettem.

– Meséld kérlek magáról az országos döntőről! Melyik volt számodra a legnehezebb feladat? Mikor kezdted úgy érezni, hogy akár a dobogó legfelső fokára is esélyed van?

– A felkészülést segítő két kollégám kísért el a versenyre. Útközben alakítottuk ki a stratégiánkat: nem fontos minden versenyszámot megnyerni, csupán arra kell törekedni, hogy minden feladatrésznél az élmezőnyben végezzek. Ehhez tartottam is magam, egy számot sem nyertem meg! A mezőnyt feltérképezve, a megnyitón megkopott a magabiztosságom, néhány ismerős arc, ellenfélként visszajáró „öreg rókák”. Remegett a gatyaszár!

Délelőtt a terepi versenyszámok, délután az elméleti feladatok vártak rám. A 4. állomáson a rönkszámbavételnél vétettem egy komolyabb hibát, ami a figyelmetlenségemből adódott. Akkor úgy éreztem, hogy elúszott a verseny. Szerencsémre alacsony pontszámú feladat volt.

Legnehezebb próbatételnek a számlalásjelölést gondolom, főleg azért, mert a mezőny jó részének hosszú távú tapasztalata nem lehet. A verseny félidejében, az ebédnél egy monitoron sorra jelentek meg a részeredmények. Én babonából a közelébe sem mentem az eredményjelzőnek, sőt a kisérőimmet is megkértem, hogy ne tájékoztassanak. Így kijelenthetem, hogy este 7 körül teljesen váratlanul ért Horváth Csaba kollégám kézfogása, amikor visszaérkezett az asztalunkhoz és ennyit mondott: „Gratulálok, nyertél!” Mire én „Melyik versenyszámot?” „Az EGÉSZET” érkezett a válasz. Akkor kezdtem elhinni, mikor sorra érkeztek a versenyzőtársak gratulálni. Jó érzés volt, leírhatatlan!

– Milyen érzés volt átvenni az év erdészének járó kupát? Mit jelent számodra ez a cím, aminek egy évig Te vagy a birtokosa?

– Az eredményhirdetésekor két dolog járt a fejemben. Az egyik, hogy Édesapám, ha ezt megérhette volna, most biztosan büszke lenne rám! A másik pedig az otthon rám váró családom, akik szintén segítettek és bíztak bennem. Küzdöttem a könnyeimel, nem hiszem, hogy a köszönömön kívül mást is tudtam volna mondani. Rendkívül büszke vagyok az év erdésze címre, ezt már senki nem veheti el tőlem. Kívánom, hogy ezt az érzést mindenki tapasztalja meg!

Szöveg és kép: Nagy László

